

som vi mener kan begrunde en lille Forhøjelse i Lønnen. Der har været Tale om at fritage saavel Lederen af Assistenthuset som Kassererne for den Pligt, de har, til til en vis Grad at svare til de Tab, der lides ved Pantsætningen. Der har været Ønske om, at de skulde fritages for dette Ansvar, jeg har dog ikke ment at kunne gøre det, men jeg har fundet det rimeligt, at den Betaling, der hidtil har været givet dem for at overtage dette Ansvar, bliver noget forhøjet. Summen blev fastsat paa et Tidspunkt, da Pengenes Værdi var en ganske anden end i Øjeblikket. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i Tinget.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1925 til 31. Marts 1926.

Forhandlingen genoptoges.

Axel Møller: Jeg vil begynde med at slutte mig til det Ønske, der er blevet fremsat fra forskellig Side, om at komme ind paa en anden Form for Finanslovbehandlingen, navnlig gennem en Deling i en politisk Generaldebat, derefter en Behandling af almindelige saglige Spørgsmaal af Interesse for hele Landet og endelig de rent lokale Spørgsmaal, der burde behandles i Spørgetimer, fordelte over hele Samlingen. Jeg tror ogsaa, det vilde virke til at fremme Rigsdagens Arbejde, om der kom en mere forholdsmæssig Arbejdsfordeling mellem Tingene. Nu ser vi Gang paa Gang, at medens vi i Folketinget har fuldt op at bestille og daarligt kan overkomme Arbejdet, har Landstinget Mangel paa Arbejdsstof og maa gaa ledigt. Jeg synes, det baade er Spild af Tid og Penge og virker til at forlænge Rigsdagssamlingen.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup, der talte i Gaar, opriskede de Udtalelser, han har fremsat om Hovedstaden. Jeg maa straks sige, at jeg finder disse Udtalelser baade højt beklagelige, urigtige og uheldige, og det Forsvar, det ærede Medlem forsøgte at føre for dem, forekommer mig paa ingen Maade overbevisende. Det ærede Medlem har selvfølgelig Lov til at kritisere Blade, han har Lov til at kritisere et noget letbenet

Hovedstadsorgan, der plejer at befinde sig i nogen Afstand fra den højeste Oplysning. Han har selvfølgelig ogsaa Lov til at kritisere moralske Skavanker og Eksempler paa Svindel og økonomisk Letsindighed, som man kan finde i Hovedstaden som i andre Storbyer. Den Slags kan dog ogsaa findes og findes ude paa Landet. Men det ærede Medlem har ikke Lov til at omtale Byens Befolkning paa den Maade, han har gjort, han har ikke Lov til at fremkomme med saadanne Udtalelser om vore hæderlige, flittige og dygtige Byerhverv. Den Slags Udtalelser kan kun sætte ondt Blod og uddybe det Skel mellem By og Land, som alle Parter dog bør være interesserede i at faa slettet. Og naar det ærede Medlem ikke selv kan se det, tyder det paa Mangel paa psykologisk Sans hos det ærede Medlem. Den Statistik, som det ærede Medlem fremkom med, og som bl. a. blev imødegaaet af det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, finder jeg ogsaa ganske misvisende. Jeg maa give det ærede Medlem Hr. Mads Larsen og andre, der tog Afstand derfra, fuldkommen Ret.

Der er blevet fremsat baade her i Salen og udenfor denne Sal stærke Angreb paa Undervisningsministeren. Jeg maa sige, at jeg billiger ikke altid Formen for disse Angreb. Jeg er saa gammeldags, at jeg mener, at et vist Maal af Ridderlighed skylder man en Modstander og da ganske særlig en kvindelig Modstander. Men hvad Realiteten angaar, kan jeg dog ikke nægte, at Undervisningsministeren selv har været ude om Kritikken og selv har udæsket den i meget betydelig Grad. Jeg skal ikke komme ind paa Nationalsangen, som Formanden har henstillet ikke bliver draget frem, men som dog er blevet omtalt ret livligt. Jeg forstaaar, at den højtærede Undervisningsminister foretrækker sammen med den højtærede Forsvarsminister at synge Sangen „Kong Christian lægger ned sit Sværd“ i Stedet for „Kong Christian stod ved højen Mast“, og da den førstnævnte Sang tillige er skrevet af en Mand, der hed Zahle, er der jo Mulighed for, at den ogsaa kan vinde Proselytter indenfor det radikale Parti.

De enkelte Embedsbesættelser, som er blevet kritiseret her, skal jeg ikke komme ind paa, men jeg vil gerne sige nogle Ord om Embedsbesættelser i al Almindelighed. Det er i store Kredse af Befolkningen og blandt Masser af Tjenestemænd en udbredt Anskuelse, at for at kunne komme frem og avancere er det om end ikke absolut nødvendigt, saa dog i høj Grad ønskeligt at have gode Fortalere blandt indflydelses-